

[Gustav Pedersen.]

opfordret til at drage frem ved denne lejlighed, har jeg et spørgsmål til den højtærede undervisningsminister. Vi blev for mange år siden enige om, at man så vidt muligt skulle undgå diskussioner om forfatterhonorarer her i tinget, og jeg tror i og for sig, det var en god foranstaltning. Men det må til gengæld gøre det rimeligt, at man, hvis der er et kulturelt område, som man er ængstelig for vil blive forsvået i den kommende tid, rejser spørgsmålet. Jeg ønsker altså ikke persondiskussioner, men jeg ønsker at gøre opmærksom på, at der er megen grund til at frygte, at den litteratur, der normalt kaldes den folkelig-politisk-historiske, altså bøger om landets politiske historie, vil få trange kår i tiden fremover, endnu trangere end hidtil. Der er så få læsere til denne gruppe bøger, at det efterhånden er umuligt at få dem udgivet. Der kan altid rettes indvendinger mod en bog, men det er karakteristisk, at selve typen af bøger, der vedrører politisk-historisk stof, faktisk kun kan sælges i et så lille oplag, at det næppe dækker omkostningerne ved produktion og salg. Så kan man diskutere, om det er nødvendigt at have denne litteratur. Jeg tror, det vil være rigtigt, at man ud over den videnskabelig-historiske litteratur, som jo almindeligvis omhandler special-emner, og som jeg regner med får støtte på anden måde, også har en mere folkelig præget historisk litteratur til at vække interesse for de politiske spørgsmål på længere sigt, altså ikke alene døgnlitteratur. Jeg tror i første række, det vil være nødvendigt af hensyn til den kommende historieforskning. De nuværende historikere og især de, som søger noget tilbage i tiden, er næsten altid handicappet, fordi der er for lidt arkivmateriale. Jeg tror uden overdrivelse at kunne sige, at vor tid går til den modsatte yderlighed og i virkeligheden skaffer et så uoverskueligt læs af arkivmateriale, at de fremtidige historiske videnskabsmænd, der skal dykke ned i det, kommer til at køre fast, og jeg tror, det vil være til megen nytte, om man foruden arkivmateriale også har et folkelig-politisk historiemateriale. Det kan være memoirer, det kan være en historisk interesseret forfatters beskrivelse af en mand, en episode, et tidsafsnit, eller hvad der i øvrigt kan gøre opmærksom på,

hvilke problemer der foreligger, og i nogen grad selvfølgelig også pege på, hvilket materiale der i den anledning kan være grund til at gå i gang med.

Jeg stiller heller ikke her noget forslag om, at der skal ske dette eller hint. Jeg forlanger heller ikke her noget svar af ministeren. Jeg gør opmærksom på, at problemet ligger der, og jeg beder ministeren behandle det med den forståelse, som jeg synes der er grund til at vise også denne del af det kulturelle arbejde, som staten på mange måder har grund til at støtte og søge at fremme.

Vivike: Ved siden af boligspørgsmålet er uddannelsesproblemet et af Danmarks allervigtigste problemer. Vi er — det indtryk kan man ikke frigøre sig for — på dette felt ved at komme noget bag efter andre lande i Europa. Klarer vi ikke dette spørgsmål, vil vi ikke i fremtiden kunne klare os konkurrencemæssigt og kulturelt. De penge, der spares til uddannelsen, er de dyreste penge, der overhovedet spares kan.

I den forbindelse vil jeg gerne pege på problemerne omkring Århus universitet, som i virkeligheden er føje tid — det kan man vist godt sige — står over for at befinde sig i en katastrofal situation. I det kommende femår vil studenterantallet ved Århus universitet blive fordoblet og dermed også lærerkræfternes antal stige, men der er ikke plads til den fordobling, og det vil også komme til at knibe med at skaffe de fornødne lærerkræfter takket være fortidens forsyndelser med hensyn til uddannelsen. Der kan bødes lidt herpå, hvis ministeriet vil gå ind for en ny normeringspraksis, men for at klare sine opgaver må Århus universitet have en udbygning på mindst 48 000 m² etageareal. Derudover er det nødvendigt, at der bygges flere studenterboliger.

Det, der stiller sig hindrende i vejen her, er bl. a. den forældede kommunale lovgivning, som medvirker til, at der ikke fra Århus kommunes side kan anvises byggearealer til universitetet. Hvad der også stiller sig hindrende i vejen, er, at det hertil lands desværre er blevet sådan, at man tager mere hensyn til uddannelsen af soldater end til uddannelsen af læger og ingeniører. Lige ved siden af universitetet har militæret arealer, som det vil rømme ad åre engang,